

РЕШЕНИЕ

№ 28835

гр. София, 16.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав, в публично заседание на 22.06.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **3040** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП). Образувано е по жалба на Л. М. Т. с постоянен адрес в [населено място] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 431/26-4332-001173 от 06.03.2026 г. по чл. 171, т. 1, б. "з", под. „бб“ ЗДвП – „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на отговорността, но не повече от 3 месеца“, издадена от младши автоконтрольор в 04 група, 01-ви сектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.

По изложените в жалбата за незаконосъобразност на обжалваната заповед се претендира отмяната ѝ. Жалбоподателят твърди, че не са налице фактически основания за издаването ѝ, които да обосновават налагането на процесната ПАМ. Оспорва установената в административното производство фактическа обстановка, като я намира за несъответстваща на действителната. Жалбоподателят е категоричен, че не са налице материалноправните предпоставки за налагане на ПАМ от вида на процесната. Доводите в жалбата се поддържат в съдебно заседание.

Ответникът - младши автоконтрольор в 04 група, 01-ви сектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, чрез юрк. М. оспорва жалбата.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 06.03.2026 г. срещу Л. М. Т. е съставен акт за установяване на административно

нарушение (АУАН) № 0619018 за това, че на 30.10.2025 г. около 18:10 ч. в [населено място], по [улица] км, с посока на движение към входа на [населено място], е управлявал моторно превозно средство „С.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на В. К.. При извършване на маневра, свързана с навлизане в съседната дясна пътна лента, водачът не пропуска движещия се по нея автомобил, вследствие на което става причина за пътнотранспортно произшествие и негов участник с лек автомобил „БМВ“ с рег. [рег.номер на МПС] . След настъпване на произшествието водачът не остава на мястопроизшествието и не уведомява компетентната служба за контрол на МВР.

АУАН е съставен на основание чл. 40, ал. 1 ЗАНН в присъствието на свидетел по чл. 189, ал. 3 ЗДвП и очевидец. В акта са констатирани следните нарушения: на чл. 25, ал. 2 ЗДвП, съгласно който при извършване на маневра, свързана с навлизане изцяло или частично в съседна пътна лента, водачът е длъжен да пропусне пътните превозни средства, които се движат по нея, а когато такава маневра едновременно извършват две пътни превозни средства от две съседни пътни ленти, с предимство е водачът на пътното превозно средство, което се намира в дясната пътна лента, както и на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ ЗДвП, съгласно който, когато при произшествието са причинени само имуществени вреди и между участниците няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те са длъжни, без да напускат мястопроизшествието, да уведомят съответната служба за контрол на МВР на територията, на която е настъпило произшествието. В АУАН е отбелязано, че като доказателство е иззето свидетелството за управление на моторно превозно средство на водача № 13238177, издадено в Република А..

При така описаните в АУАН фактически обстоятелства е издадена процесната заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ ЗДвП, с която за извършеното от Л. М. Т. нарушение на правилата за движение по пътищата е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от три месеца“.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК от активно легитимирано лице срещу подлежащ на съдебно оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът не се ограничава до обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а извършва цялостна проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК.

В чл. 172, ал. 1 ЗДвП (редакция, ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено, че принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед на ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или на оправомощени от тях длъжностни лица. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2б не се издава и табелите с регистрационен номер и свидетелството за регистрация на моторното превозно средство не се отнемат, ако глобата за извършеното нарушение бъде заплатена в момента на налагането ѝ. Когато в срока по чл. 171, т. 2б глобата за извършеното нарушение бъде заплатена, принудителната административна мярка се прекратява.

Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. министърът на вътрешните работи, на основание чл. 165 ЗДвП, е определил следните основни структури на МВР да осъществяват контрол по ЗДвП: 1. Главна дирекция „Национална полиция“; 2. Главна дирекция „Гранична

полиция“ – в района на аерогарите; 3. Областните дирекции на МВР и Столичната дирекция на вътрешните работи. От своя страна, въз основа на законовата делегация по чл. 172, ал. 1 ЗДвП, директорът на СДВР със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. (л. 36) е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква „а“ и т. 6 ЗДвП, сред които по т. 1 са полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Именно в това качество е издадена и оспорената заповед, видно от приложената на л. 35 Заповед № 513з-9628/13.09.2024 г. Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен административен орган.

Процесната заповед е издадена в изискуемата писмена форма и формално съдържа фактическите и правните основания за постановяването ѝ.

Независимо от това съдът намира, че заповедта е издадена в нарушение на материалния закон.

Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ ЗДвП (ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) предвижда налагането на принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по закона, за което е предвидено наказание „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от три месеца, за нарушенията по чл. 175, ал. 1 и ал. 5, чл. 177, ал. 5, чл. 178ж, ал. 1, чл. 182, ал. 1, т. 6, ал. 3, т. 6, ал. 4 и чл. 183, ал. 8 ЗДвП.

Посочената разпоредба съдържа няколко самостоятелни хипотези, при които се прилага една и съща принудителна административна мярка. В конкретния случай не е индивидуализирано кое от описаните в обстоятелствената част на заповедта деяния на водача съставлява административно нарушение, попадащо в приложното поле на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ ЗДвП. Безспорно цитираните в акта нарушения на чл. 25, ал. 2 ЗДвП и на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ ЗДвП не са сред нарушенията, изчерпателно изброени в чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ ЗДвП, за които се налага процесната принудителна административна мярка. Липсата на конкретизация води до неяснота относно приложеното правно основание, въз основа на което административният орган е упражнил предоставената му компетентност, тъй като от съдържанието на заповедта не може да се установи коя от законовите хипотези по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ ЗДвП е приел за осъществена. Това нарушение не може да бъде санирано в хода на съдебното производство и обуславя извод за незаконосъобразност на оспорената заповед, без да е необходимо обсъждането на останалите доводи и възражения на страните. Липсата на конкретизация относно това кое именно от описаните в заповедта деяния административният орган приема за основание за прилагане на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ ЗДвП не представлява формален пропуск, а съществено нарушение на изискването за мотивираност на административния акт, пречатващо и ефективното упражняване на правото на защита на адресата на заповедта, който не може да установи за кое конкретно нарушение е приложена ПАМ. Недопустимо е липсващите мотиви да бъдат извеждани по тълкувателен път или да бъдат допълвани в хода на съдебното производство, тъй като законосъобразността на административния акт се преценява въз основа на изложените в него фактически и правни основания към момента на неговото издаване.

Не променя този извод и обстоятелството, че в АУАН са описани фактическите констатации относно поведението на водача, тъй като в ЗППАМ административният орган

следва ясно и недвусмислено да индивидуализира конкретното нарушение, което попада в приложното поле на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ ЗДвП и въз основа на което упражнява предоставеното му правомощие. Такава индивидуализация липсва и в самия АУАН, поради което препращането към съдържанието му не може да санира пропусъкът за посочване на нарушението, включено в състава на избраното от органа правно основание за налагане на ПАМ.

Само за пълнота следва да се отбележи и още едно съображение. Процесната заповед е издадена повече от четири месеца след датата на твърдяното нарушение. При това положение и по аргумент от чл. 22 ЗАНН органът е следвало да изложи конкретни мотиви защо въпреки изминалия значителен период продължава да съществува необходимост от прилагане на ПАМ за предотвратяване или преустановяване на противоправно поведение. В случая такива мотиви липсват, което превръща административната мярка в санкция, каквато по характеристика тя не е. Това обстоятелство допълнително обосновава извода за незаконосъобразност на обжалваната заповед поради това, че същата не съответства на целта на закона и е постановена при нарушение на принципа на съразмерност по чл. 6 АПК.

С оглед изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК Административен съд – София-град, III отделение, 75-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 431/26-4332-001173 от 06.03.2026 г. по чл. 171, т. 1, б. "з", под. „бб“ ЗДвП – „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на отговорността, но не повече от 3 месеца“, издадена от младши автоконтрольор в 04 група, 01-ви сектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. последно от ЗДвП.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 от АПК.